

Arrest

nr. 309 734 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Uganda en behoort u tot de Muganda etnie. U bent afkomstig uit Kampala. U bent niet politiek actief. In uw land werkte u, ongeveer tot aan uw vertrek naar Europa, in een restaurant. Uit uw relatie met M.K., die zich door vrienden ook “R.” liet noemen, waardoor u vermoedde dat hij ook de naam R. had, heeft u twee dochters, A.Na. en P.N.. Tussen 2015 en 2016 woonden jullie kort samen. Nadien had u uw ex-partner fysiek nooit meer gezien. In 2018 kreeg u omwille van een familiale twist over eigendommen van uw overleden vader bedreigingen van uw halfbroer, J.S., omdat u niet akkoord was dat deze de eigendommen verkocht. Na uw aangifte tegen uw halfbroer bij de chairman van uw woonplaats, kende u verder geen problemen meer met J.S.. Op 18 november 2020 vond er in Kampala een grote manifestatie plaats.

U hoorde op het nieuws dat er veel mensen waren omgekomen. Omdat uw ex-partner K. M. aanhanger/lid was van de NUP, National Unity Platform, besloot u hem op te bellen. Toen u geen gehoor kreeg vreesde u

dat hij één van de dodelijke slachtoffers was. Daarop belde u zijn zus S., die u meldde dat ze K. ook niet kon bereiken. Jullie spraken af om de volgende dag, 19 november 2020, naar het ziekenhuis in Mulago te gaan om te verifiëren of K.'s lichaam er misschien lag in het mortuarium. Drie uur na uw aankomst in het ziekenhuis waar u op S. wachtte, werd u aangesproken door politie in uniform. Ze vroegen u wat u er deed waarop u hen vertelde dat u uw man zocht omdat hij mogelijks tijdens de demonstratie was gedood. U werd daarop gearresteerd en samen met nog andere mensen die werden opgepakt overgebracht naar militaire barakken. U diende er uw bezittingen af te geven, ondermeer uw telefoon, en werd net voor u in een cel werd gezet gevraagd om verklaringen af te leggen waarom u als jonge vrouw betrokken was bij de politiek. Tijdens uw detentie werd u ook gevraagd of u betrokken was bij politieke activiteiten hetgeen u ontkende. Ook vroeg men er of K. uw echtgenoot was wat u beaamde. Hierdoor werd u ondervraagd wat u allemaal over de activiteiten van uw ex-partner kon vertellen en of hij wapens had, wat u echter niet kon aangezien u al jaren geen koppel was en niet samenwoonde. In de drie à vier dagen van detentie werd u door uw zus gebeld op uw telefoon die in bewaring was. Een zekere R. nam de oproep aan en hoorde uw zus I. naar u informeren. Ze kwamen overeen dat R. u tegen betaling zou laten gaan, een belofte die hij nakwam. U werd door hem uit uw cel gehaald en in een wagen gezet waarin vier militairen en een chauffeur zaten. Onderweg stopte de wagen en kreeg u van R. uw zus I. aan de lijn. Na een onderhandeling tussen R. en uw zus werd u achtergelaten en was u vrij. U ging na het voorval twee weken bij I. logeren. Vervolgens vertrok u naar uw moeder in het dorp Kiti, behorende tot het Wakiso district van Kampala. U bleef er van december 2020 tot mei 2021. U kende er geen problemen maar besloot alsnog Uganda te verlaten voor w veiligheid omdat uw zus I. u vertelde dat u werd gezocht door de veiligheidsdiensten. Van uw vriend Brian hoorde u dat hij u met een vals paspoort naar het buitenland kon laten smokkelen. U verliet in juni 2021 Uganda en vloog samen met Brian, zich als zijn dochter voordoe, naar Italië. Na drie dagen in een hotel in Italië te hebben verbleven werd u door Brian in een wagen gezet en kreeg u water te drinken. U verloor daarop uw bewustzijn en kwam pas bij in België waar u op 14 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Tijdens uw verblijf in België vernam u van uw zus I., dat uw moeder door de veiligheidsdiensten die u zochten hardhandig was ondervraagd. Ze was hierbij bijna gewurgd, waardoor ze ietsels opliep. Uw zus M. vond uw moeder thuis in deze toestand en liet haar door haar echtgenoot H. naar het ziekenhuis overbrengen. De volgende dag overleed uw moeder in het ziekenhuis. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: Uw Ugandese identiteitskaart; fotoprints waarop uw moeder staat in het gezelschap van enkele kinderen; een medisch certificaat met de doodsoorzaak van uw moeder opgesteld door het Mulago ziekenhuis d.d. 10/07/2022; een aangifte in de Luganda taal die u deed bij de chairman van uw woonplaats tegen uw halfbroer J.S. (d.d. 04/07/2018); een ongedateerde steunbrief van de People Power Netherlands en Belgium ondertekend door Susan Nabuti, NUP Diaspora Leader Europe; een bijna onleesbare kopie van een blad uit de Daily Monitor met als hoofding "New evidence on Nov city killings emerges" en drie fotoprints met afbeeldingen van een manifestatie en huizen. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u per post d.d. 02/10/2023, kleurenprints van bladzijden uit de Daily Monitor met afbeeldingen van foto's van omgekomen mensen tijdens de november rellen en een lijst namen van omgekomen personen en vijf kleurenprints van de begrafenisceremonie voor uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u geopperde problemen in uw land zijn echter niet aannemelijk, daar uw opeenvolgende verklaringen niet overeenkomen met informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt.

Zo verklaarde u uitdrukkelijk in uw land nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt, noch er één te hebben kunnen aanvragen omdat u in 2009 niet over een identiteitskaart beschikte. Na 2009 stelde u nooit een paspoort te hebben proberen aanvragen (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 25/09/2023 –verder "notities" CGVS, p.33). U beweerde vervolgens met een vals paspoort op naam van N.A. te hebben gereisd (notities CGVS, p.34). Merkwaardig is dan ook vast te stellen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u Uganda verliet in het bezit zijnde van een paspoort op uw eigen naam (zie verklaringen DVZ d.d. 30/08/2021, vraag 32). Hierop gewezen ontkende u enkel uw eerdere

verklaringen (notities CGVS, p.34). Gevraagd waar die A.N., wiens foto in het paspoort zou hebben gestaan, dan was geboren volgens dat paspoort antwoordde u: "Weet ik niet ik zag dat niet de smokkelaar hield die de hele tijd vast ik zag geen gegevens" (notities CGVS, p.34). Het is echter niet aannemelijk dat de persoon die u begeleidde, met name uw kennis B., u dergelijke informatie niet zou hebben op voorhand gemeld, evenals u te hebben ingelicht over zijn volledige officiële naam, daar hij u persoonlijk begeleidde op jullie reis, zich voordoende als uw vader en gelet het risico dat hij hierdoor liep om tegen de lamp te lopen en als mensensmokkelaar te worden opgepakt bij een eventuele ondervraging op de luchthaven naar jullie band en reisdoel. U beweerde immers ook niet te hebben geweten voor welk land het visum in uw reisdocument zou zijn geweest (notities CGVS, p.35). Waar u bij de DVZ overigens nog aangaf na één dag Italië te hebben verlaten en te zijn doorgereisd naar voor u onbekende landen (zie verklaringen DVZ d.d. 30/08/2021, vraag 32), beweerde u op het CGVS dan weer drie dagen op hotel in Italië te hebben verbleven alvorens naar België te zijn doorgereisd (notities CGVS, p.36). Gewezen op deze inconsistentie, antwoordde u de vraag naast u neerlegend: "We zijn van plaats veranderd maar ik weet niet waar, we zijn van hotel veranderd" (notities CGVS, p.36) en bood aldus geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Op een vraag of u voor 2021 ooit naar Europa bent gereisd, antwoordde u overigens ontkennend (notities CGVS, p.36). Uw algehele uitleg over de manier waarop en het tijdstip wanneer u naar Europa kwam vanuit Uganda, kan echter niet worden gevolgd omwille van het volgende:

Uit beschikbare informatie op het CGVS, meerbepaald informatie aangaande een visumaanvraag voor Italië, te vinden in uw administratieve dossier, blijkt immers dat u wel degelijk over een Ugandese paspoort beschikte, uitgegeven op 9 april 2019 en geldig tot 8 april 2029. Dit staat dan ook haaks op uw bewering nooit een eigen paspoort te hebben gehad (zie supra). U kreeg in dit paspoort eveneens een Schengenvisum, uitgereikt op 29 augustus 2019 door de Italiaanse autoriteiten (diplomatieke post in Kampala) en geldig van 15 september 2019 tot 6 oktober 2019. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en u gevraagd waarom u niet de waarheid vertelde over het bezit van een paspoort stelde u enkel: "Ik?"... Neen ik heb geen, ik heb met vals PP (paspoort) gereisd toen ik kwam" (notities CGVS, p.33). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans ten aller tijde worden verwacht dat hij/zij de waarheid vertelt over het bezit van (reis)documenten, de gevolgde reisroute en het tijdstip van vertrek uit haar land. Deze vaststellingen dragen ertoe bij te vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt voor de asielinstanties, daar de inhoud ervan niet in overeenstemming is met uw verklaringen. U erop gewezen dat u de waarheid diende te vertellen aangaande uw paspoort, bleef u volharden dat u nooit een paspoort had (notities CGVS, p.36,37). Zelfs wanneer aan u en aan uw raadsman de informatie van uw visumaanvraag werd getoond, reageerde u niet (notities CGVS, p.37). Ook wanneer u werd gemeld dat u bewijsstukken, in casu uw paspoort, diende neer te leggen als bewijs dat u na het jaar van afgifte van uw visum, met name 2019, toch in Uganda bent geweest, bleef u, na eerst te hebben beweerd de gestelde vraag niet te hebben verstaan, ontkennen een paspoort te hebben gehad (notities CGVS, p.37). Uw manifest gebrek aan medewerking is dan ook treffend. Uw bewering op 23 juni 2021 voor de eerste keer Uganda te hebben verlaten en naar Europa te zijn gekomen kan overigens niet in het minste worden gevolgd. Uit gevonden informatie te zien en te lezen op uw openbare facebookaccount op uw naam Na.B., voorzien van uw foto's en met uw familieleden in uw vriendenlijst zoals uw broer Sa. en uw zussen I. Nr./NK., M.N. (M.N.) ([https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...])), blijkt immers dat u in oktober 2019 zich reeds in Denemarken bevond. De informatie waarop het CGVS zich beroept is in bijlage in uw administratieve dossier gevoegd. U legde, zoals reeds opgemerkt, geen bewijsstukken neer die deze vaststellingen kunnen ombuigen. Geconfronteerd met de inhoud van dit facebookaccount op uw naam reageerde u als volgt: "Ik weet niet misschien is iemand die mijn account gebruikte" (notities CGVS, p.48). Uw uitleg is echter alles behalve overtuigend en kan niet worden gevolgd. Het is immers niet aannemelijk dat "iemand" uw account zou gebruiken en nog minder te vatten waarom deze persoon foto's van u in Denemarken erop zou zetten in oktober 2019 als u zegt nooit voor 2021 in Europa te zijn geweest. Het feit dat u voor uw komst naar België en dit enkele jaren voor uw verzoek om internationale bescherming in België, reeds in Europa was, meerbepaald in Denemarken, bewijst nog eens te meer dat u volhardt in het vertellen van onwaarheden en uw paspoort achterhoudt.

Wanneer u nogmaals werd verzocht om uw paspoort te tonen, ten minste als bewijs dat u na 2019 nog in Uganda zou zijn geweest, daar u al uw problemen waarvoor u uw land verliet situeerde in november 2020, repliceerde u enkel: "Ik heb geen PP, ik ben met een smokkelaar gekomen" (notities CGVS, p.48). Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe vast te stellen dat u op intentionele wijze de Belgische autoriteiten tracht te misleiden. Bovendien komt uw verklaringen in november 2020 te zijn gearresteerd en enkele dagen opgesloten naar aanleiding van een onderzoek inzake een manifestatie die hardhandig werd uiteengeslagen volledig op de helling te staan, daar u niet op concrete wijze aantoonde na uw komst naar Europa in 2019 nog in Uganda te zijn teruggekeerd (notities CGVS, p.29,30). Zelfs indien u zich in Uganda zou hebben bevonden in de door u beweerde periode –quod non– zijn uw verklaringen niet aannemelijk. Daar u verklaarde sinds 2016 geen koppel meer te hebben gevormd met de vader van uw kinderen –u legde overigens van uw kinderen geen geboorteaktes neer (notities CGVS, p.20)–, is het verbazingwekkend dat u anno 2020 plots naar het mortuarium van een ziekenhuis zou lopen om u ervan te vergewissen of zijn lichaam er al dan niet zou liggen enkel en alleen omdat hij uw oproep niet had beantwoord. Nog minder aannemelijk is dat, eens u in het ziekenhuis aankomt, bij een ondervraging door de politie zou melden dat u "uw echtgenoot" zocht die

tijdens een “demonstratie” kon zijn gedood. Want behalve dat u nooit met uw ex-partner officieel gehuwd was geweest en al jaren niet meer samen woonde (notities CGVS, p.14), is het niet te vatten, dat u die op de hoogte bleek te zijn dat naasten/familieleden van opposanten problemen konden krijgen met de autoriteiten, aan de politie zou melden dat uw “echtgenoot op een demonstratie aanwezig was die hardhandig uiteen was geslagen en u vermoedde dat hij werd gedood”, daar u hiermee het risico zou lopen om zelf in het vizier van de autoriteiten te lopen. Hierop gewezen stelde u enkel: “Ik wist niet dat ze me zouden arresteren was droevig moment voor iedereen” (notities CGVS, pp.43-46). Daar uw vertrekmotieven volledig op de helling staan, kan er aan uw bewering dat uw moeder –u legde enkele fotoprints neer waarop uw moeder te zien is- in 2022 door de autoriteiten hardhandig door de autoriteiten werd ondervraagd over u en ze hierna overleed –u stuurde na uw persoonlijk onderhoud fotoprints van haar begrafenis fotoprints op-, niet worden gevolgd. Uit het door u neergelegde medische certificaat van oorzaak van overlijden blijkt overigens helemaal niet dat uw moeder overleed aan een letsel dat haar fysiek werd toegebracht, doch door “drug toxicity” -wat erop wijst dat men een overdosis aan medicatie in haar lichaam had aangetroffen- en door acuut leverfalen “acute liver failure”. U hierop gewezen stelde u enkel: “Ik weet niet, dat is niet waar” en gaf aan dat u de inhoud van het betreffende document eigenlijk niet had gelezen (notities CGVS, p.26,27).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart bevat enkel uw identiteitsgegevens die verder niet ter discussie staan. Wat betreft de door u neergelegde aangifte tegen de bedreigingen van uw broer J. bij de chairman van uw woonplaats aangaande een twist over eigendommen–overigens een probleem van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard-, stelde u na het voorval in 2018 geen problemen meer te hebben met de betreffende broer en dat –indien hij u problemen zou maken- u in dergelijk geval beroep kon doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten (notities CGVS, pp.20-22). De prints van stukken artikels uit de Daily Monitor die uw zus I. u stuurde (notities CGVS, p.32), waaraan een lijst met namen van omgekomen personen tijdens de manifestatie van 18 november 2020 werd gevoegd en prints van een niet nader bepaalde manifestatie/ demonstratie, hebben op u persoonlijk geen enkele betrekking, daar uw relaas niet overtuigt. Gevraagd of de vader van uw kinderen dan ergens in de betreffende artikels staat antwoordde u overigens ontkennend en gaf verder aan dat u niemand van de naamlijst persoonlijk kende (notities CGVS, p.31).

Wat betreft de door u neergelegde brief van S.N., NUP Diaspora Leader Europe, dient te worden opgemerkt dat deze een louter gesolliciteerde inhoud bevat om uw asielsrelaas, dat echter niet geloofwaardig werd bevonden- te ondersteunen. Bovendien hebben documenten enkel bewijswaarde indien het geloofwaardige verklaringen kan ondersteunen wat in uw geval niet blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“1.1. Ten aanzien van het vluchtelingenstatuut

Met oog op het Verdrag van Genève, heeft Mevrouw N. ernstige bedreigingen ondergaan in haar land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van Oeganda waar de vrouwenbesnijdenis nog steeds werd uitgevoerd;

In februari 2021, stelt Unicef en de VN gewaarschuwd voor toename van vrouwelijke genitale verminking: [...] Dus dit is inderdaad een actueel probleem in Oeganda. Verzoekster vreest terecht dat haar dochters het slachtoffer worden van deze traditie. Verzoekster werd onder druk gezet door haar echtgenoot, die aanvankelijk tegen haar loog over de familiepraktijken.

De vrees van verzoeker voor vervolging is derhalve gegrond.

Wat het criterium van het verband met het Verdrag van Genève betreft, zijn de vervolging en de vrees voor vervolging van verzoekster ingegeven door het feit dat zij tot een specifieke en kwetsbare sociale groep behoort (artikel 48/3, § 4, sub d, van de wet van 15 december 1980).

Met betrekking tot het verband tussen de specifieke en kwetsbare sociale groep en de reden van vervolging zij eraan herinnerd dat artikel 48/3, §4, d) van de wet van 15 december 1980 het volgende bepaalt : [...]

De Raad heeft echter reeds regelmatig geoordeeld, met name in arrest nr. 56.736 van 24 februari 2011, dat personen van hetzelfde geslacht kunnen worden geacht een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48, lid 3, punt 4, onder d), te vormen. Het bevestigde dit verzet in arrest nr. 156.041 van 4 november 2015, waarin het stelde dat vrouwen een bijzonder kwetsbare sociale groep vormen.

De vervolging waaraan verzoeker is blootgesteld, valt dus volledig binnen de criteria van het Verdrag van Genève, hetgeen het CGVS in zijn beslissing niet heeft betwist.

Wat betreft de doeltreffendheid en toegankelijkheid van de bescherming van het land van herkomst, stelt de bron toegevoegd door het CGVS in het administratieve dossier (country profile july 2013) dat de GFM's in het geheim, buiten het zicht van de autoriteiten, worden nog steeds worden bedreven: [...]

1.2. Ten aanzien van de subsidiaire bescherming

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoekster – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

[...]

Artikel 2 van het EVRM [...]

Artikel 3 van het EVRM [...]

Het CGVS moet dus nagaan of de terugkeer van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de Vreemdelingenwet et dat de verzoekster alle voorwaarden voldoet voor een subsidiaire bescherming te krijgen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.”.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

“[...]

2.1. Met betrekking tot tegenstrijdige verklaringen aan het GCVS

De verzoekster geeft toe dat ze de waarheid niet heeft verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Niettemin bevestigt ze met overtuiging dat ze deze keer de waarheid heeft verteld bij het CGVS. De verzoekster benadrukt de ongunstige omstandigheden tijdens haar gesprek bij de OE, gekenmerkt door lawaai, haast en het ontbreken van de mogelijkheid om haar verklaringen te herlezen, evenals de druk om de feiten kort samen te vatten.

Bovendien had de verzoekster op dit punt in de procedure nog nooit een advocaat ontmoet en zag ze niet in waarom ze zou moeten eisen dat ze haar verklaringen opnieuw kon lezen, alert moest zijn op wat er in haar vragenlijst stond en alle relevante aspecten van haar aanvraag beknopt moest presenteren.

Ondanks deze omissie handhaaft de verzoekster de waarachtigheid van haar verklaringen bij het CGVS en beweert ze dat dit geen afbreuk mag doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Ze voegt eraan toe dat ze nooit een paspoort heeft gehad.

2.2. Met betrekking tot het ontbreken van een paspoort van de aanvrager

Allereerst verwijt het CGVS de verzoeker dat hij geen enkel bewijsmateriaal heeft aangeleverd om aan te tonen dat hij geen Oegandees paspoort heeft, noch bewijs voor de beweemde vervolgingen waaraan hij zegt te zijn blootgesteld.

In dit verband is het noodzakelijk om te wijzen op de inhoud van paragraaf 196 van de Handleiding voor procedures, waarin wordt gesteld dat [...]

Daarom kan het ontbreken van een paspoort de verzoeker niet worden verweten, aangezien dit een situatie is die inherent is aan de meeste asielzoekers.

Hoe dan ook, er is geen gegronde reden om de identiteit en nationaliteit van de verzoeker in twijfel te trekken, en als het CGVS van plan was om te twijfelen aan de band van de verzoeker met Oeganda, had het hierover verder kunnen onderzoeken door vragen te stellen aan de verzoeker over zijn land van herkomst en/of regio van herkomst (dit is eerder gebeurd in tal van dossiers) en een mogelijke argumentatie hierover ontwikkelen, hetgeen in dit geval niet is gebeurd. Het valt ook op te merken dat de verzoeker zijn wijk, stad en geboorteregio nauwkeurig beschrijft en de omliggende dorpen opsomt (Dossier p. 2-3). Verder moet worden opgemerkt dat de verzoeker beweert meerdere littekens op zijn lichaam te hebben, zowel van rituele scarificaties als gevolg van zijn status als slaaf in zijn kindertijd (gelijk aan alle slaven van het dorpsleider), als van de mishandelingen door zijn meester na de gebeurtenissen die leidden tot de vlucht van de verzoeker.

Dientengevolge kan het ontbreken van overtuigend documentair bewijs hem redelijkerwijs niet worden verweten en kan dit op geen enkele wijze leiden tot twijfel over de geloofwaardigheid van zijn identiteit en de aangevoerde feiten.

2.3. Met betrekking tot de datum waarop verzoeker naar Europa is gekomen

De verzoekster ondervindt moeilijkheden met het onthouden van datums. Hoewel ze aan het CGVS heeft verklaard dat ze Oeganda in 2021 heeft verlaten, bevestigen objectieve gegevens van het CGVS dat ze daadwerkelijk het land in 2019 heeft verlaten. Deze discrepantie wordt toegeschreven aan psychologische en culturele factoren. Op psychologisch vlak hebben stress als gevolg van ervaren vervolging, daarmee gepaard gaand trauma, slaapttekort en isolatie bijgedragen aan lapsussen of fouten in de datering. Deze complexe elementen hebben haar vermogen beïnvloed om gebeurtenissen chronologisch te reconstrueren, vooral wanneer ze geconfronteerd wordt met traumatische ervaringen. Het is van belang om deze psychologische en culturele aspecten in overweging te nemen bij de beoordeling van de nauwkeurigheid van de verklaringen van de verzoekster met betrekking tot tijdslijnen. Een inleidende opmerking over het concept van tijd is noodzakelijk: Hoewel de kennis van exacte kalenderdata in onze regio heel gewoon is, is het duidelijk dat dit een cultureel concept is dat niet voor de hele wereld geldt. Zo stelt UNHCR dat: [...]

Bovendien, zoals eerder vermeld, moet verwerende partij de kans geven aan verzoekster om zich uitdrukken over een tijdtegenstrijdigheid. Dit is des te meer het val als, zoals het hier, het over een tijdelijke vraag die ook beperkt is door menselijk geheugen.

Wat de verklaringen van verzoekster betreft, is het CGVS van oordeel dat er sprake is van inconsistenties in de "timing". Naast de bovenstaande opmerkingen merken wij op dat de enige inconsistentie is dat ze gesteld heeft dat er drie jaar voorbij gingen tussen de ontdekking van de besneden van zijn zus en haar vondst van de brief in 2018. Verzoekster stelt dat dit een fout is. Ze heeft precies aangetoond dat ze in 2009 hebben gehuwd. Ze heeft ontdekt dat haar man van deze clan afkomstig is 9 maand na de geboorte van haar eerste dochter. In 2011, zijn ze naar Jinga gegaan en ze heeft ontdekt dat zijn stam veel belang hecht aan besnijdenis. In 2011 werd ook de zus van haar man besneden en zeven jaren daarna, in 2018 vond ze de brief. Als S.M. op dit moment 17/18 jaar was, is ze nu inderdaad ongeveer 27.

Het zou meer dan gepast geweest zijn om de verzoeker hierover het woord te laten voeren. Bovendien merken we op dat de verandering in het gedrag van de echtgenoot komt overeen met de toename van VGV die in Uganda is geconstateerd (zie hiernboven).

De beoordeling van het CVGS moet verworpen zijn.

Dit des te meer dat de protection officer heeft de verzoekster niet geconfronteerd met deze beweemde "tegenstrijdigheid". In dit verband heeft de Commissaris generaal zijn onderzoek plicht niet nagekomen. Inderdaad, staat het artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013 dat [...]

Er moet gewezen zijn dat de verzoekster niet in de gelegenheid werd gesteld om uit te leggen wat door de ambtenaar van het CGVS als een tegenstrijdigheid, incoherentie of tekortkoming is beschouwd. Het feit dat deze kennelijke tegenstrijdigheid of omissie wordt gebruikt om een grief te rechtvaardigen, maakt de beslissing dus onregelmatig.

Deze vraag is des te meer relevant aangezien de traditie van haar man centraal staat in het verhaal van verzoekster. Een grondig onderzoek op dit punt kan niet achterwege blijven.

Verwerende partij heeft met een beroep op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster, zonder verzoekster in de gelegenheid te hebben gesteld dit toe te lichten, niet alleen een wettelijke verplichting geschonden, maar ook haar zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De beoordeling van het CGVS moet verworpen worden.

2.4. Wat betreft het voordeel van de twijfel
[...].”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan evenmin worden aangenomen. Te dezen dient immers te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster met bepaalde tegenstrijdigheden in haar gezegden niet zou zijn geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard.

Voormeld artikel voorziet verder slechts in de verplichting om de verzoekster om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoekster meermaals werd geconfronteerd met vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen (zie onder meer: notities van het persoonlijk onderhoud, p. 34, p. 36, p. 37). Daarenboven geniet verzoekster in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten. Verzoekster licht in het verzoekschrift echter niet concreet toe met welke tegenstrijdigheden zij niet werd geconfronteerd, noch geeft zij een bevredigende uitleg ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn

identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoekster misleidende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet hebben van een eigen paspoort, het tijdstip en de wijze waarop zij Oeganda verlaten heeft en haar verblijf in Europa.

De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Zo verklaarde u uitdrukkelijk in uw land nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt, noch er één te hebben kunnen aanvragen omdat u in 2009 niet over een identiteitskaart beschikte. Na 2009 stelde u nooit een paspoort te hebben proberen aanvragen (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 25/09/2023 –verder “notities” CGVS, p.33). U beweerde vervolgens met een vals paspoort op naam van N.A. te hebben gereisd (notities CGVS, p.34). Merkwaardig is dan ook vast te stellen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u Uganda verliet in het bezit zijnde van een paspoort op uw eigen naam (zie verklaringen DVZ d.d. 30/08/2021, vraag 32). Hierop gewezen ontkende u enkel uw eerdere verklaringen (notities CGVS, p.34).

Gevraagd waar die A.N., wiens foto in het paspoort zou hebben gestaan, dan was geboren volgens dat paspoort antwoordde u: “Weet ik niet ik zag dat niet de smokkelaar hield die de hele tijd vast ik zag geen gegevens” (notities CGVS, p.34). Het is echter niet aannemelijk dat de persoon die u begeleidde, met name uw kennis B., u dergelijke informatie niet zou hebben op voorhand gemeld, evenals u te hebben ingelicht over zijn volledige officiële naam, daar hij u persoonlijk begeleidde op jullie reis, zich voordoende als uw vader en gelet het risico dat hij hierdoor liep om tegen de lamp te lopen en als mensensmokkelaar te worden opgepakt bij een eventuele ondervraging op de luchthaven naar jullie band en reisdoel. U beweerde immers ook niet te hebben geweten voor welk land het visum in uw reisdocument zou zijn geweest (notities CGVS, p.35). Waar u bij de DVZ overigens nog aangaf na één dag Italië te hebben verlaten en te zijn doorgereisd naar voor u onbekende landen (zie verklaringen DVZ d.d. 30/08/2021, vraag 32), beweerde u op het CGVS dan weer drie dagen op hotel in Italië te hebben verbleven alvorens naar België te zijn doorgereisd (notities CGVS, p.36). Gewezen op deze inconsistentie, antwoordde u de vraag naast u neerleggend: “We zijn van plaats veranderd maar ik weet niet waar, we zijn van hotel veranderd” (notities CGVS, p.36) en bood aldus geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Op een vraag of u voor 2021 ooit naar Europa bent gereisd, antwoordde u overigens ontkennend (notities CGVS, p.36). Uw algehele uitleg over de manier waarop en het tijdstip wanneer u naar Europa kwam vanuit Uganda, kan echter niet worden gevolgd omwille van het volgende:

Uit beschikbare informatie op het CGVS, meerbepaald informatie aangaande een visumaanvraag voor Italië, te vinden in uw administratieve dossier, blijkt immers dat u wel degelijk over een Ugandese paspoort beschikte, uitgegeven op 9 april 2019 en geldig tot 8 april 2029. Dit staat dan ook haaks op uw bewering nooit een eigen paspoort te hebben gehad (zie supra). U kreeg in dit paspoort eveneens een Schengenvisum, uitgereikt op 29 augustus 2019 door de Italiaanse autoriteiten (diplomatieke post in Kampala) en geldig van 15 september 2019 tot 6 oktober 2019. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en u gevraagd waarom u niet de waarheid vertelde over het bezit van een paspoort stelde u enkel: “Ik?”... Neen ik heb geen, ik heb met vals PP (paspoort) gereisd toen ik kwam” (notities CGVS, p.33). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans ten aller tijde worden verwacht dat hij/zij de waarheid vertelt over het bezit van (reis)documenten, de gevolgde reisroute en het tijdstip van vertrek uit haar land. Deze vaststellingen dragen ertoe bij te vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt voor de asielinstanties, daar de inhoud ervan niet in overeenstemming is met uw verklaringen. U erop gewezen dat u de waarheid diende te vertellen aangaande uw paspoort, bleef u volharden dat u nooit een paspoort had (notities CGVS, p.36,37). Zelfs wanneer aan u en aan uw raadsman de informatie van uw visumaanvraag werd getoond, reageerde u niet (notities CGVS, p.37). Ook wanneer u werd gemeld dat u bewijsstukken, in casu uw paspoort, diende neer te leggen als bewijs dat u na het jaar van afgifte van uw visum, met name 2019, toch in Uganda bent geweest, bleef u, na eerst te hebben beweerd de gestelde vraag niet te hebben verstaan, ontkennen een paspoort te hebben gehad (notities CGVS, p.37). Uw manifest gebrek aan medewerking is dan ook treffend. Uw bewering op 23 juni 2021 voor de eerste keer Uganda te hebben verlaten en naar Europa te zijn gekomen kan overigens niet in het minste worden gevolgd. Uit gevonden informatie te zien en te lezen op uw openbare facebookaccount op uw naam Na.B., voorzien van uw foto's en met uw familieleden in uw vriendenlijst zoals uw broer Sa. en uw zussen I. Nr./NK., M.N. (M.N.) ([https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...])), blijkt immers dat u in oktober 2019 zich reeds in Denemarken bevond. De informatie waarop het CGVS zich beroept is in bijlage in uw administratieve dossier gevoegd. U legde, zoals

reeds opgemerkt, geen bewijsstukken neer die deze vaststellingen kunnen ombuigen. Geconfronteerd met de inhoud van dit facebookaccount op uw naam reageerde u als volgt: "Ik weet niet misschien is iemand die mijn account gebruikte" (notities CGVS, p.48). Uw uitleg is echter alles behalve overtuigend en kan niet worden gevolgd. Het is immers niet aannemelijk dat "iemand" uw account zou gebruiken en nog minder te vatten waarom deze persoon foto's van u in Denemarken erop zou zetten in oktober 2019 als u zegt nooit voor 2021 in Europa te zijn geweest. Het feit dat u voor uw komst naar België en dit enkele jaren voor uw verzoek om internationale bescherming in België, reeds in Europa was, meerbepaald in Denemarken, bewijst nog eens te meer dat u volhardt in het vertellen van onwaarheden en uw paspoort achterhoudt. Wanneer u nogmaals werd verzocht om uw paspoort te tonen, ten minste als bewijs dat u na 2019 nog in Uganda zou zijn geweest, daar u al uw problemen waarvoor u uw land verliet situeerde in november 2020, repliceerde u enkel: "Ik heb geen PP, ik ben met een smokkelaar gekomen" (notities CGVS, p.48). Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe vast te stellen dat u op intentionele wijze de Belgische autoriteiten tracht te misleiden."

Verzoekster biedt geen dienstig verweer tegen de voormelde terechte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze de waarheid niet heeft verteld bij de DVZ en bevestigt haar verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Daarnaast benadrukt ze de ongunstige omstandigheden tijdens haar gesprek bij de DVZ en wijst ze op het lawaai, het ontbreken van de mogelijkheden om haar verklaringen te herlezen, de druk om de feiten kort samen te vatten en het feit dat ze op dit punt in de procedure nog nooit een advocaat had ontmoet.

Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijke verklaringen af te leggen omtrent onder meer haar identiteit en nationaliteit, reisweg, documenten en asielmotieven bij de DVZ. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat verzoeksters verklaringen bij de DVZ aan haar werden voorgelezen in het Luganda en dat zij deze heeft ondertekend zonder correcties aan te brengen (vragenlijst CGVS van 30 augustus 2021; verklaring DVZ van 30 augustus 2021). Verzoekster slaagt er met haar boude kritiek op de gehooromstandigheden niet in om aan te tonen dat haar verklaringen hierdoor zouden zijn beïnvloed, laat staan om haar manifeste leugens over haar paspoort en reis te verschonen.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster haar verklaringen bij de DVZ zonder bijstand van een advocaat heeft afgelegd, dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Hoe dan ook toont verzoekster niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de DVZ, temeer gezien zij het verslag, nadat het haar werd voorgelezen, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Verzoeksters opmerkingen over de omstandigheden tijdens het gehoor bij de DVZ kunnen bijgevolg niet volstaan om haar leugenachtige verklaringen toe te dekken, noch de vastgestelde tegenstrijdigheden met haar verklaringen bij het CGVS inzake haar paspoort en reis te verschonen.

Voor zover verzoekster in het verzoekschrift nog benadrukt dat ze nooit een paspoort heeft gehad, gaat zij geheel voorbij aan de voormelde pertinente en omstandige vaststellingen op basis van haar tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen over haar paspoort en reisweg, haar visumdossier en haar Facebookaccount. Hieruit blijkt immers op overtuigende wijze dat verzoekster de asielinstanties heeft trachten te misleiden en haar paspoort en de erin vervatte gegevens, meer bepaald de wijze waarop en wanneer zij Oeganda verlaten heeft, tracht te verbergen.

Verder stelt verzoekster in het verzoekschrift dat zij moeilijkheden ondervindt met het onthouden van datums en dat, hoewel ze aan het CGVS verklaard heeft Oeganda in 2021 te hebben verlaten, objectieve gegevens bevestigen dat ze het land daadwerkelijk in 2019 heeft verlaten. Ze legt uit dat stress als gevolg van ervaren vervolging, daarmee gepaard gaand trauma, slaapttekort en isolatie, haar vermogen om gebeurtenissen chronologisch te reconstrueren hebben beïnvloed.

Daargelaten dat verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt aangaande de door haar voorgehouden psychologische problemen, laat staan van de invloed ervan op haar verklaringen, en op geen enkel moment in de procedure gewag heeft gemaakt van psychologische problemen, lijkt verzoekster in het voorliggend verzoekschrift te bevestigen dat zij Oeganda niet in 2021, maar in 2019, overeenkomstig de objectieve gegevens, heeft verlaten.

Bijkomend dient opgemerkt dat een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* eenvoudige en duidelijke vragen heeft gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarop

zij zinnig kon antwoorden. Uit niets kan blijken dat verzoekster niet in staat was om op een volwaardige wijze verklaringen af te leggen en deel te nemen aan de onderhavige procedure.

5. Verder motiveert verweerder op goede gronden dat het door verzoekster naar voor geschoven asielrelaas niet geloofwaardig is:

“Bovendien komt uw verklaringen in november 2020 te zijn gearresteerd en enkele dagen opgesloten naar aanleiding van een onderzoek inzake een manifestatie die hardhandig werd uiteengeslagen volledig op de helling te staan, daar u niet op concrete wijze aantoonst na uw komst naar Europa in 2019 nog in Uganda te zijn teruggekeerd (notities CGVS, p.29,30). Zelfs indien u zich in Uganda zou hebben bevonden in de door u beweerde periode –quod non- zijn uw verklaringen niet aannemelijk. Daar u verklaarde sinds 2016 geen koppel meer te hebben gevormd met de vader van uw kinderen –u legde overigens van uw kinderen geen geboortektes neer (notities CGVS, p.20)-, is het verbazingwekkend dat u anno 2020 plots naar het mortuarium van een ziekenhuis zou lopen om u ervan te vergewissen of zijn lichaam er al dan niet zou liggen enkel en alleen omdat hij uw oproep niet had beantwoord. Nog minder aannemelijk is dat, eens u in het ziekenhuis aankomt, bij een ondervraging door de politie zou melden dat u “uw echtgenoot” zocht die tijdens een “demonstratie” kon zijn gedood. Want behalve dat u nooit met uw ex-partner officieel gehuwd was geweest en al jaren niet meer samen woonde (notities CGVS, p.14), is het niet te vatten, dat u die op de hoogte bleek te zijn dat naasten/familieleden van opposanten problemen konden krijgen met de autoriteiten, aan de politie zou melden dat uw “echtgenoot op een demonstratie aanwezig was die hardhandig uiteen was geslagen en u vermoedde dat hij werd gedood”, daar u hiermee het risico zou lopen om zelf in het vizier van de autoriteiten te lopen. Hierop gewezen stelde u enkel: “Ik wist niet dat ze me zouden arresteren was droevig moment voor iedereen” (notities CGVS, pp.43-46). Daar uw vertrekmotieven volledig op de helling staan, kan er aan uw bewering dat uw moeder –u legde enkele fotoprints neer waarop uw moeder te zien is- in 2022 door de autoriteiten hardhandig door de autoriteiten werd ondervraagd over u en ze hierna overleed –u stuurde na uw persoonlijk onderhoud fotoprints van haar begrafenis fotoprints op-, niet worden gevolgd. Uit het door u neergelegde medische certificaat van oorzaak van overlijden blijkt overigens helemaal niet dat uw moeder overleed aan een letsel dat haar fysiek werd toegebracht, doch door “drug toxicity” –wat erop wijst dat men een overdosis aan medicatie in haar lichaam had aangetroffen- en door acuut leverfalen “acute liver failure”. U hierop gewezen stelde u enkel: “Ik weet niet, dat is niet waar” en gaf aan dat u de inhoud van het betreffende document eigenlijk niet had gelezen (notities CGVS, p.26,27).”

Verzoekster voert geen enkel concreet argument aan ter weerlegging van de voormelde motivering. De Raad treedt de voormelde motivering, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief, dan ook bij. In navolging van verweerder wordt geen enkel geloof gehecht aan de door verzoekster beschreven vervolgingsfeiten en wordt evenmin aangenomen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Oeganda een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

6. Verzoekster voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verweerder motiveert dienaangaande als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart bevat enkel uw identiteitsgegevens die verder niet ter discussie staan. Wat betreft de door u neergelegde aangifte tegen de bedreigingen van uw broer J. bij de chairman van uw woonplaats aangaande een twist over eigendommen–overigens een probleem van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard-, stelde u na het voorval in 2018 geen problemen meer te hebben met de betreffende broer en dat –indien hij u problemen zou maken- u in dergelijk geval beroep kon doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten (notities CGVS, pp.20-22). De prints van stukken artikels uit de Daily Monitor die uw zus I. u stuurde (notities CGVS, p.32), waaraan een lijst met namen van omgekomen personen tijdens de manifestatie van 18 november 2020 werd gevoegd en prints van een niet nader bepaalde manifestatie/ demonstratie, hebben op u persoonlijk geen enkele betrekking, daar uw relaas niet overtuigt. Gevraagd of de vader van uw kinderen dan ergens in de betreffende artikels staat antwoordde u overigens ontkennend en gaf verder aan dat u niemand van de naamlijst persoonlijk kende (notities CGVS, p.31).

Wat betreft de door u neergelegde brief van S.N., NUP Diaspora Leader Europe, dient te worden opgemerkt dat deze een louter gesolliciteerde inhoud bevat om uw asielrelaas, dat echter niet geloofwaardig werd bevonden- te ondersteunen. Bovendien hebben documenten enkel bewijswaarde indien het geloofwaardige verklaringen kan ondersteunen wat in uw geval niet blijkt.”

7. De Raad stelt verder vast dat doorheen het verzoekschrift melding wordt gemaakt van verschillende vervolgingsgronden en -feiten die verzoekster niet eerder heeft aangehaald tijdens de procedure en die, na

grondig nazicht van alle elementen in het dossier, geen betrekking blijken te hebben op verzoeksters beschermingsverzoek.

Zo wordt in het verzoekschrift gesteld dat *“Mevrouw N. ernstige bedreigingen [heeft] ondergaan in haar land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van Oeganda waar de vrouwenbesnijdenis nog steeds werd uitgevoerd.”* Verder wordt aangevoerd dat verzoekster vreest *“dat haar dochters het slachtoffer worden van deze traditie. Verzoekster wordt onder druk gezet door haar echtgenoot die aanvankelijk tegen haar loog over de familiepraktijken.”* (verzoekschrift, p. 4-5).

Uit lezing van verzoeksters verklaringen kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder gewag heeft gemaakt van een vrees voor genitale verminking, noch in hoofde van zichzelf, noch in hoofde van haar dochters – die volgens verzoeksters verklaringen op heden nog in Oeganda zouden verblijven (verklaring DVZ, vraag 16) en van wie ze overigens geen geboorteakte heeft neergelegd. Voor zover verzoekster het in het verzoekschrift heeft over een echtgenoot dient opgemerkt dat verzoekster nooit gehuwd was met de vader van haar dochters (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), zij de vader van haar dochters niet meer heeft gezien sinds 2016 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 42) en bovendien verklaard heeft dat deze in 2020 is overleden (verklaring DVZ, vraag 16; vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32, p. 38). Verzoekster heeft op geen enkel moment verklaard dat zij op heden gehuwd is, dan wel een relatie heeft met een man, laat staan dat deze haar dochters wenst te besnijden. Bijgevolg meent de Raad dat de in het verzoekschrift naar voor geschoven argumentatie inzake VGV een materiële vergissing, zelfs onzorgvuldigheid, betreft, die geen betrekking heeft op verzoeksters beschermingsverzoek.

Verder stelt verzoekster in het verzoekschrift het volgende:

“Hoe dan ook, er is geen gegronde reden om de identiteit en nationaliteit van de verzoeker in twijfel te trekken, en als het CGVS van plan was om te twifelen aan de band van de verzoeker met Oeganda, had het hierover verder kunnen onderzoeken door vragen te stellen aan de verzoeker over zijn land van herkomst en/of regio van herkomst (dit is eerder gebeurd in tal van dossiers) en een mogelijke argumentatie hierover ontwikkelen, hetgeen in dit geval niet is gebeurd. Het valt ook op te merken dat de verzoeker zijn wijk, stad en geboorteregio nauwkeurig beschrijft en de omliggende dorpen opsomt (Dossier p. 2-3). Verder moet worden opgemerkt dat de verzoeker beweert meerdere littekens op zijn lichaam te hebben, zowel van rituele scarificaties als gevolg van zijn status als slaaf in zijn kindertijd (gelijk aan alle slaven van het dorpsleider), als van de mishandelingen door zijn meester na de gebeurtenissen die leidden tot de vlucht van de verzoeker.” (verzoekschrift, p. 9).

De Raad ziet niet in hoe deze argumentatie in het verzoekschrift aangaande een (mannelijke) verzoeker, die klaarblijkelijk slaaf was in zijn kindertijd, betrekking heeft op (het verzoek om internationale bescherming van) verzoekster, dan wel de motieven van de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster tracht te weerleggen. Verzoekster heeft op geen enkel moment iets in die zin verklaard. Ook deze argumentatie in het verzoekschrift betreft een onzorgvuldigheid.

Hetzelfde geldt voor de volgende passage in het verzoekschrift:

“Wat de verklaringen van verzoekster betreft, is het CGVS van oordeel dat er sprake is van inconsistenties in de “timing”. Naast de bovenstaande opmerkingen merken wij op dat de enige inconsistentie is dat ze gesteld heeft dat er drie jaar voorbij gingen tussen de ontdekking van de besneden van zijn zus en haar vondst van de brief in 2018. Verzoekster stelt dat dit een fout is. Ze heeft precies aangetoond dat ze in 2009 hebben gehuwd. Ze heeft ontdekt dat haar man van deze clan afkomstig is 9 maand na de geboorte van haar eerste dochter. In 2011, zijn ze naar Jinga gegaan en ze heeft ontdekt dat zijn stam veel belang hecht aan besnijdenis. In 2011 werd ook de zus van haar man besnijden en zeven jaren daarna, in 2018 vond ze de brief. Als S.M. op dit moment 17/18 jaar was, is ze nu inderdaad ongeveer 27.

Het zou meer dan gepast geweest zijn om de verzoeker hierover het woord te laten voeren. Bovendien merken we op dat de verandering in het gedrag van de echtgenoot komt overeen met de toename van VGV die in Uganda is geconstateerd (zie hierboven).

De beoordeling van het CVGS moet verworpen zijn.

Dit des ter meer dat de protection officer heeft de verzoekster niet geconfronteerd met deze beweerde “tegenstrijdigheid”. In dit verband heeft de Commissaris generaal zijn onderzoek plicht niet nagekomen. Inderdaad, staat het artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013 dat [...]

Er moet gewezen zijn dat de verzoekster niet in de gelegenheid werd gesteld om uit te leggen wat door de ambtenaar van het CGVS als een tegenstrijdigheid, incoherentie of tekortkoming is beschouwd. Het feit dat deze kennelijke tegenstrijdigheid of omissie wordt gebruikt om een grief te rechtvaardigen, maakt de beslissing dus onregelmatig.

Deze vraag is des te meer relevant aangezien de traditie van haar man centraal staat in het verhaal van verzoekster. Een grondig onderzoek op dit punt kan niet achterwege blijven.

Verwerende partij heeft met een beroep op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster, zonder verzoekster in de gelegenheid te hebben gesteld dit toe te lichten, niet alleen een wettelijke verplichting geschonden, maar ook haar zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De beoordeling van het CGVS moet verworpen worden.” (verzoekschrift, p. 10-11).

De Raad kan slechts vaststellen dat deze passage in het verzoekschrift evenmin betrekking heeft op het dossier van verzoekster. Verzoekster heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van een besnijdenis, noch zijn hieromtrent in de bestreden beslissing motieven te ontwaren. Verzoekster heeft nooit gesteld dat ze gehuwd was, noch dat ze naar Jinga ging, noch dat de stam van haar man veel belang hecht aan besnijdenis, noch dat de zus van haar man besneden werd. Deze elementen zijn geheel vreemd aan verzoeksters dossier. De Raad kan niet anders dan afleiden dat de naar voor geschoven argumentatie andermaal betrekking heeft op een ander dossier dan dat van verzoekster.

De voormelde argumenten worden niet dienstig aangevoerd in onderhavig dossier en getuigen slechts van een ernstige onzorgvuldigheid bij de opstelling van het verzoekschrift.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS